

TŘÍDA ŠPIÓNŮ

ZÁHADA STRAŠIDELNÉHO HRADU

Petra Martišková

ilustrovala Marie Koželuhová

bambook

bambôk®

TŘÍDA ŠPIÓNŮ

ZÁHADA STRAŠIDELNÉHO HRADU

Petra Martišková

ilustrovala Marie Koželuhová

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Petra Martišková

Třída špiónů

Záhada strašidelného hradu

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8894. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2023

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2023

ISBN 978-80-247-0555-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-3922-4 (print)

Obsah

Předmluva	7
První školní den	9
V nové třídě	13
Vilda	17
Strašidelná pověst	21
Zvědavci a odvážlivci	25
Pátek	30
Kde bydlí Vilda?	34
Tajemná výprava	37
Průšviháři	41
Pětka s hvězdičkou	45
Kdo to řekl?	49
Po stopách strašidla	53
Zlobín	56
Záhada objasněna	60
Zachraňte hrad Zlobín!	64
Špióni z 2. A	68

PŘEDMLUVA

Ahoj děti, znáte Klárku? Klárka je prima holka. Má světle hnědé vlasy, které ráda nosí sepnuté do dvou copů. Na nose má pár roztomilých pih a z každého oka jí kouká sto čertů. Teda alespoň to Klárce říká vždycky tatínek. Ale Klárka posledně koukala do zrcadla skoro hodinu a neviděla ani jednoho, natož snad sto.

Je veselá a odevšad je slyšet její zvonivý smích. Tu z pokojíku, hned zase pod okny a za chvíli z kuchyně. Také tuze ráda tancuje, čte si dobrodružné knížky a umí moc hezky kreslit. A málem bych zapomněla – také moc ráda mlsá, nejraději čokoládu, a vymýšlí lumpárny.

Ve městě, kde Klárka bydlela, měla spoustu kamarádů. Zdálo se, jako by to bylo teprve včera, kdy začala chodit do školy. Ve skutečnosti je to však velká holka. Po prázdninách půjde už do druhé třídy. Ve škole si nejvíc oblíbila čtení, kreslení a tělocvik. Ale úplně nejvíc ze všeho ji baví přestávky, to je jasné.

Měla také jedno veliké přání. Moc by si přála sourozence. Ale když to mamince prozradila, ta jí vlepila pusy a řekla jen: „Ty jsi moje malá rozumbrada.“

Klárka nechtěla být rozumbrada, chtěla být velká ségra, to se ví!

Jenže teď měla docela jiné starosti než malého bratříčka nebo sestřičku. Čekala jí velká změna, která se jí ale ani trošku nelíbila.

Klárka se totiž musela s rodiči přestěhovat. A to znamenalo opustit starou školu, všechny své prima kamarády, hodnou paní učitelku a vydat se do neznáma. A navíc na vesnici!

Kamarádky jí sice slíbily, že za ní o prázdninách přijedou na návštěvu, ale to bylo za strašně dlouhou dobu.

Klárka už měla všechno zabalené a snažila se ze všech sil zadržet slzy. Přece nebude plakat! Už je velká holka! A tohle zvládne!

Kdyby tušila, jak velké dobrodružství na ni ve Lhotě čeká, určitě by se moc těšila.

Ale hezky popořádku...

PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN

„Uhni, prcku!“ ozvalo se za Klárkou. Ale než se stihla podívat a pořádně tomu drzounovi vynadat, klidně do ní strčil. Klárka to nečekala, zavravorala a řítila se k zemi.

Rychle zavřela oči, jako by tím snad dokázala zastavit pád. Ale světe, div se, vážně se jí to povedlo. Opatrně otevřela nejprve jedno oko. Potom druhé. Ale namísto toho, aby skončila rozplácnutá přede všemi na zemi, stála pevně na nohou.

„Jú, možná umím myšlenkami ovládat celý svět!“ napadlo ji a hned vymýšlela. „Kdybych uměla čarovat, přičarovala bych si tolik čokolády, kolik bych jen chtěla. Nebo

ne, raději bych si přála, aby zmizela tahle nová škola. Ty jo, nebo mám ještě lepší nápad, kdybych uměla čarovat, zařídila bych, aby rodiče nikdy neměli ten hrozný nápad se stěhováním!“

Nejspíš by Klárka stála na chodbě své nové školy celou věčnost a vymýšlela, co všechno by chtěla vykouzlit, kdyby se nad ní neozval rozzlobený hlas.

„Janku, co to tu tropíš?! A hned první den školy?“

Klárka sebou polekaně trhla a podívala se nahoru. Nad ní se tyčil pan ředitel a přísně si měřil kluka, který do ní strčil. Držel ji za batoh a to znamenalo jediné. Nemá žádné nadpřirozené schopnosti, to pan ředitel ji chytil. Ach jo.

„Já za to nemůžu! Motala se mi tu pod nohama, já na ni volal, ať uhne,“ bránil se drze kluk jen o něco málo vyšší než Klárka. Na sobě měl kalhoty s frajerskými dírami a triko s nějakými čmáranicemi. Blondaté rozcuchané vlasy schovával pod kšiltovku. Vůbec se pana ředitele nebál a na Klárku se klidně zašklebil.

Když se pan ředitel nedíval, vyplázla na něj Klárka naštvane jazyk.

„Já ti dám, že za to nemůžeš!“ zaburácel pan ředitel, až se Klárka polekaně přikrčila. „Copak takhle se chová chlapec k dívce?“ zlobil se a kolem nich se shlukovali první zvědavci.

Klárce se pozornost jejích nových spolužáků vůbec nelíbila. Nejraději by se otočila a utekla zpátky domů. Ale pan ředitel ji stále držel za batoh.

„Omluv se!“ nařídil Jankovi pan ředitel přísně.

Janek se zatvářil, jako kdyby právě šlápl na hřebík. Vůbec se mu do omlouvání, a navíc úplně cizí holce nechtělo. Ale když mu pan ředitel nabídl, že může místo omluvy zůstat každý den až do konce školního roku po škole, rychle ke Klárce přiskočil a zamumlal: „Sorry, prcku!“

Klárku napadlo, že být tady její babička, hned by Jankovi dala kázání, že mluví jako kanál.

To občas říkala i Klárce. Když byla ještě malá a nikdo se nedíval, stála Klárka u kanálu a poslouchala. Moc by ji totiž zajímalo, jak takový kanál mluví. Babička se jí pak vždycky smála, až se za břicho popadala.

„No proto!“ zahromoval pan ředitel a otočil se konečně ke Klárce. „Ty jsi ta nová žákyně, vid? Klárka, jestli se nepletu.“

Klárka stydlivě přikývla.

„Tak pojd' se mnou!“ pobídl ji, konečně pustil její batoh a dlouhými kroky si to rázoval pryč. Klárka ho musela doběhnout, aby se jí v nové škole neztratil.

Prošli dlouhou chodbou a vyšlapali schody do prvního patra. Pak zatočili doprava a hned zase doleva. Když došli ke dveřím s barevným nápisem 2. A, zazvonilo.

Pan ředitel rázně zaklepal na dveře a strčil Klárku dovnitř...

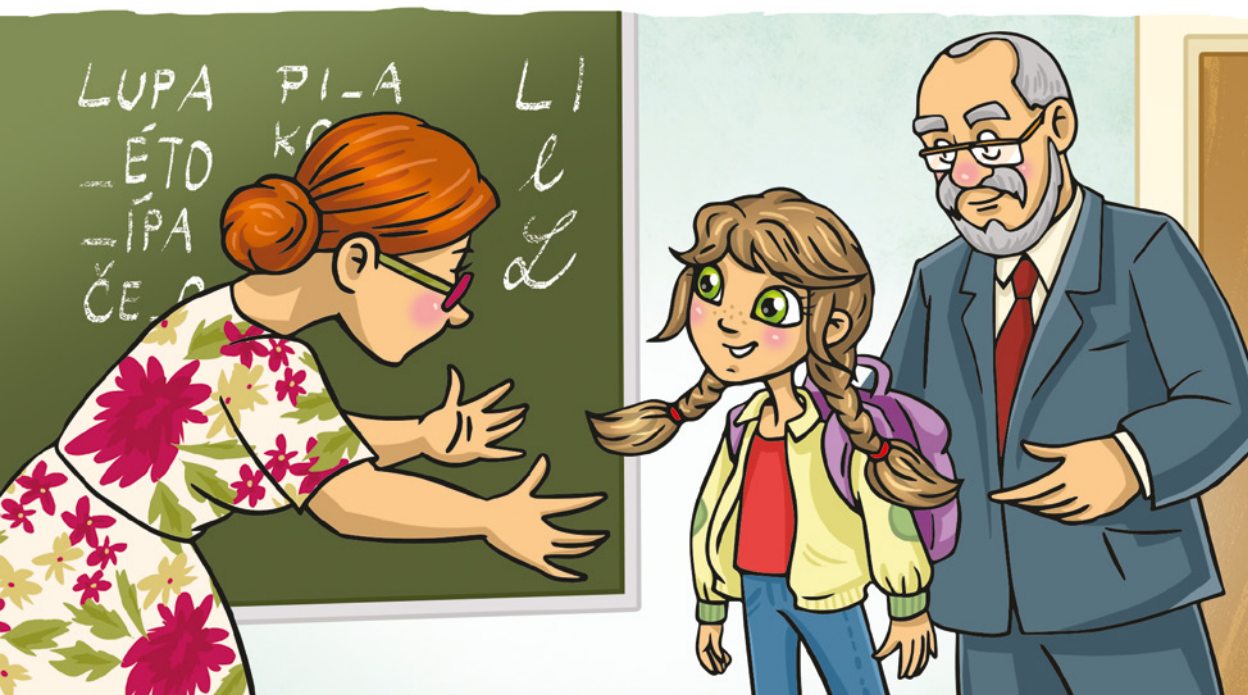
V NOVÉ TŘÍDĚ

„Dobrý den,“ pípila Klárka k paní učitelce.

Ta se usmála a rozeběhla se jí naproti. Klárce se hned zalíbila. Měla hezké květované šaty, dlouhé vlasy smotané do uzlu a moc mile se na Klárku usmívala. Poděkovala panu řediteli, že Klárku přivedl, a vzala ji kolem ramen.

„Tak, děti, tohle je vaše nová spolužačka. Jmenuje se Klárka, přistěhovala se k nám z města a já doufám, že jí se vším pomůžete a budete na ni hodní.“

Ve třídě to zašumělo. Všichni si Klárku zvědavě prohlíželi. To se jí vůbec nelíbilo, proto rychle sklopila hlavu. A když ji paní učitelka dovedla do poslední lavice u okna, sedla si a ani se nepodívala, kdo je její nový soused.

„Janku, potichu Klárce představ celou třídu a potom ji vezmi na prohlídku školy,“ požádala ho paní učitelka a Klárka vykulila oči.

Janku? To jako Janek? Ten Janek, který do ní před chvílí strčil na chodbě? Ten Janek?!

Klárka se podívala na svého souseda a málem spadla ze židličky. Vážně vedle ní seděl ten rošťák z chodby.

„Jé, to seš ty, prcku? Tak teda vítej,“ zazubil se na ni vesele Janek. A hned jí ukazoval nové spolužáky.

„Michal, ti mají doma opravdickýho koně, Terka je pěkně upovídáná, Honza se rád pere, Adéla, Jitka, Ema, Kuba, Vojta je fajn kámoš a tamhleten...,“ zarazil se a ukázal na kluka v první lavici hned u dveří. „To je Vilda a je fakt hodně divnej.“

Klárce šla ze všech těch jmen hlava kolem. Měla pocit, že si je nikdy nemůže zapamatovat. A to tady bylo mnohem míň dětí než v její staré škole.

Janek ji však dlouho přemýšlet nenechal. Pobídl ji, ať sebou hodí, a vyrazil jako první ke dveřím.

„Vezmeme to od přízemí,“ prohlásil a seběhl dolů po schodech.

A pak šel a ukazoval: „Šatny, záchody, družina, řídovna, sborovna...“ Klárka poslušně koukala, kam ukazoval, a přitom si málem vykroutila krk.

„Výtvarka, hudebka, jo a tělocvična je támhle za tou chodbou. Druhý stupeň, učebna chemie, fyzika a za rohem je pak chemičárna.“

„Máte tu dvě učebny chemie?“ podivovala se Klárka.

Janek se zasmál. „Chemičárna je jídelna. To vymyslel můj brácha, je už deváták. A říká, že jídlo občas vypadá jako chemické pokusy. Nevím, co to je, ale líbí se mi to. A taky je pravda, že s plněnými knedlíky se dobře hraje pamatka.“

Ten kluk musí být pěkné číslo, napadlo Klárku. A znovu zalitovala, že nemá kouzelnou moc. Tolik by si přála vrátit se zpátky do staré školy. Ke starým kamarádům.

Vzpomněla si na ten den, kdy jí maminka řekla: „Babičku ze Lhoty trápí bolavá kolena...“

„Já vím,“ přerušila ji tehdy Klárka. „Maže si je tou bylinkovou masťou. Pomáhala jsem jí loni o prázdninách na ni sbírat bylinky.“

„Ano, jsi moc šikovná holka,“ pohladila ji maminka po vláskách. „Mastička ale nezabírá a babička už na celé hospodářství sama nestačí. Budeme jí muset pomoci.“

„Jupí,“ zaradovala se tehdy Klárka a těšila se, jak se ulije ze školy a prodlouží si prázdniny.

U babičky ve Lhotě to měla moc ráda. Každý rok tam jezdila na prázdniny. S tatškou chodili do lesa na houby, ze kterých jim maminka připravovala výbornou smaženici. S babičkou zase sbíraly bylinky a babička jí přitom vyprávěla strašidelné historky. Pomáhala jí také krmit slepice a králíky. Na léto ve Lhotě se vždycky moc těšila a teď si ho bude moct užít vlastně hned dvakrát.

„To jsem ráda, že máš radost,“ usmála se maminka. „Stěhujeme se příští týden.“

Klárka se zarazila. „Počkat! Stěhujeme? Co je to za hloupost? Jaké stěhování? O tom přece nebyla řeč,“ nechápala.

„Ale vždyť o tom celou dobu mluvím. Copak mě posloucháš kolenem?“ vrtěla nad ní hlavou maminka.

„Kolenem?“ podivila se Klárka a podívala se na svá kolena. „Copak někdo umí poslouchat kolenama?“

Maminka ji ale dlouho nad hloupostmi přemýšlet nenechala. Pobídla ji, ať začne balit, a za týden už spala v novém pokojíčku.

„Hej, jsi na příjmu?“ mával Klárce před obličejem rukou Janek. „Už celou věčnost zíráš do blba.“

Klárka rychle zatřepala hlavičkou, aby zaplašila vzpomínky, a zařadila se po jeho boku.

Babičku měla moc ráda a chtěla jí pomáhat, když jí nebylo dobře, ale mnohem lepší by bylo, kdyby se ona přestěhovala do města. Tady si totiž určitě nikdy nezvykne.

VILDA

První dny v nové škole utekly pekelnou rychlostí. Klárka už si na svou novou školu trošku zvykla. Oblíbila si paní učitelku, která byla na děti moc hodná. A dokonce si už našla i kamarády. S Adélkou chodila každé úterý odpoledne na taneční kroužek. Jitka ji vzala do knihovny a rády si spolu povídaly o knížkách. S Emou zase chodila do kroužku kreslení. Ale měla ještě jiného kamaráda. K překvapení všech se Klárka nejvíce skamarádila s Jankem. Janek ji totiž od prvního dne vzal pod svá ochranná křídla. A běda, kdyby se na Klárku někdo jen křivě podíval. To by mu prý hned dal co proto.

Jankovi se Klárka líbila. Byla správná, chytrá a taky moc hezká. A navíc bydlela hned vedle něj.

Každé ráno ji vyzvedával, aby ji doprovodil do školy, a odpoledne spolu a s ostatními dětmi litali venku za vsí. Na jejich první neslavné setkání už oba dávno zapomněli. Teď z nich byli ti nejlepší kamarádi.

Jediný, s kým Klárka ještě nemluvila, byl Vilda. Byl opravdu zvláštní. Přesně jak říkal Janek. Ve škole seděl úplně sám. S nikým si nepovídal a nikdo si nepovídal s ním. O přestávkách si četl knížky, a jakmile zazvonilo na konec poslední hodiny, byl jako první pryč ze třídy i ze školy.

Klárce to nedalo a jednoho dne přistoupila k jeho lavici.

„Ahoj,“ usmála se na něj.

Vilda zvedl hlavu a překvapeně zamrkal.

„Ahoj,“ řekl opatrně.

„Co čteš?“ kývla Klárka hlavou směrem ke knížce, která před ním ležela na lavici.

Vilda ji zavřel a otočil tak, aby si Klárka mohla přečíst název.

„Děsivé dějiny hradu Zlobín,“ přečetla nahlas a vykulila oči. „Ty jo, to musí být hrozně strašidelný. Ty ten hrad znáš?“

„No jasně, že ho zná,“ ozval se za ní Janek. „Každý tady ho zná. Je to ten hrad támhle na kopci,“ dodal a ukázal k oknu.

„Fakt?“ nevěřila Klárka.

Ten hrad už viděla, to je jasné. Každý, kdo bydlel ve Lhotě, ho viděl. Tyčil se na kopci uprostřed hustého lesa přímo nad vesnicí. Z jeho původní slávy zbylo už jen vyprávění, dnes hrad chátral.

„Ty už jsi tam byl?“ zeptala se Klárka Vildy. Ale než stihl odpovědět, zalapala vedle ní Adélka po dechu.

„Zbláznila ses?! Na hrad nikdo nesmí.“

„Ale proč? Vypadá docela hezky,“ nechápala Klárka.

„Copak ty to nevíš?“ vrtěl nad kamarádkou hlavou Vojta. „Na našem hradě straší.“

„Straší?“ zopakovala polekaně Klárka.

„Jo, velkej černej pták, co unáší děti,“ vyhrkla Jitka a Klárka zbledla.

„To je ale pěkná hloupost!“ vykřikl Vilda a vyskočil rozčileně na nohy.

Celá třída se na něj překvapeně podívala. Nikdy s nikým nemluvil a najednou se zdálo, že se na všechny zlobí.

„To je jen hloupá povídačka. Ve skutečnosti tam podle pověsti obchází duch hradního pána Hynka Zlobína ze Zlobína.“

Ve třídě se rozhostilo takové ticho, že by bylo slyšet spadnout i špendlík. Vilda se rozpačitě rozhlédl po svých spolužácích a zase si sedl zpátky na židli. Popadl knížku z lavice a rychle ji schoval do tašky. Ale Klárka byla příliš zvědavá na to, aby to nechala jen tak být.

„A ty o něm něco víš? O tom Hynkovi ze Zlobína?“ zeptala se ho.

Vilda se na ni ani nepodíval, jen mlčky přikývl.

„A řekneš nám tu pověst?“ zaprosila Klárka.

Vilda se chvíli rozmýšlel, ale když se ke Klárce přidaly i ostatní děti, nakonec souhlasil.